

OVERZICHT PERSARTIKELEN LUNALIA 2026

1. Artikel de toonbank 01.03.2026 door Lunalia: "Lunalia start met gratis lift off"
2. Artikel de toonbank 15.03.2026 door Joep Christenhusz: "Between Sorrow and Spirit"
3. Artikel de toonbank 29.03.2026 door Lunalia: "INNER CITIES"
4. Artikel Het Laatste Nieuws 03.04.2026 door Wannes Vansina: "Lunalia trapt af met prelude in Sint-Romboutstoren: "105 kunstenaars uit twaalf landen op komst"
5. Artikel de toonbank 20.04.2026 door Jasper Gheysen: "Double Bill: Interwoven Glow"
6. Artikel de toonbank 20.04.2026 door Jasper Gheysen: "D O W L N D R A K E"
7. Artikel Gazet van Antwerpen 20.04.2026 door Stijn Van De Sande: "Voorjaarsfestival Lunalia gaat van start met gratis concerten in Mechelse binnenstad"
8. Artikel Nieuwsblad 20.04.2026 door Stijn Van De Sande: "Voorjaarsfestival Lunalia gaat van start met gratis concerten in Mechelse binnenstad"
9. Artikel Radioflex 20.04.2026: "Lunalia zet Mechelen in vuur en vlam met festivalthema gloed"
10. Artikel De Standaard 21.04.2026 door Jasper Croonen: "Spiritueel met een politieke lading: de muziek van Peteris Vasks roept de wereld op om weer bij zinnen te komen"
11. Artikel Nieuwsblad 24.04.2026 door Ilse Dewever: "Zing mee met Rosalía, loop de Antwerp 10 Miles of sup door de Kempen: onze niet te missen toptips voor deze week"
12. Artikel Het Laatste Nieuws 24.04.2026 door Gwynedd Callaerts: "Wat te doen in regio Mechelen dit weekend? Geniet van concerten tijdens Lunalia Lift Off of bezoek het aspergedorp in Puurs-Sint-Amands"
13. Artikel Gazet van Antwerpen 25.04.2026 door Stijn Van De Sande: "Lunalia Lift Off geeft met reeks gratis concerten aftrap voor voorjaarsfestival"

14. Artikel klassiek centraal 29.04.2026 door Arlette Hellemans: "Lunalia zet Mechelen in vuur en vlam"
15. Artikel vrt max 30.04.2026 door Nicole Van Opstal: "Klara Live @ Lunalia"
16. Artikel klassiek centraal 06.05.2026 door Viviane Redant: "Lunalia in Argentijnse gloed"
17. Artikel Gazet van Antwerpen 11.05.2026 door Stijn Van De Sande: "Festival van Vlaanderen blikt tevreden terug op negende editie Lunalia: "We telden ruim 4.400 bezoekers""
18. Artikel Nieuwsblad 11.05.2026 door Stijn Van de Sande: "Festival van Vlaanderen blikt tevreden terug op negende editie Lunalia: "We telden ruim 4.400 bezoekers""
19. Artikel klassiek centraal 13.05.2026 door Arlette Hellemans: "Als de Maan is ondergegaan"

Artikel de toonbank 01.03.2026 door Lunalia: "Lunalia start met gratis lift off"

Lunalia start met gratis lift off

een bijdrage van Lunalia

Beleef de feestelijke start van LUNALIA tijdens de LIFT OFF op zaterdag 25 april. In de hele Mechelse binnenstad kan je genieten van gratis concerten: fijne smaakmakers die laten zien wat het festival allemaal in petto heeft. Met onder meer het Mechels Kamerorkest en sopraan Charlotte Wajnberg, Roots of Juniper, componist-pianist Brecht Valckenaers, celliste en klankenmagiër Maya Fridman en de liedkunst van Laurence Servaes belooft het een gloedvolle en muzikale namiddag te worden. **Festivaldirecteur Mathias Coppens** tipt alvast drie niet te missen concerten bij **de toonbank!**

‘Les nuits d’été’ in de Sint-Romboutskathedraal

Mechels Kamerorkest o.l.v. Piet Van Bockstal

Charlotte Wajnberg, sopraan

Hector Berlioz is de personificatie van de Franse romanticus. Centraal in zijn muziek staat expressie: zijn klankspectrum rijkt van de meest ingetogen passages tot hoogst dramatische uitspattingen. Waar Chopin zich het meest thuis voelde bij de piano is voor Berlioz het orkest het instrument bij uitstek. Net zoals Chopin revolutionair was in de ontwikkeling van de pianotechniek experimenteert Berlioz met instrumentatie en ongewone orkestrale texturen. Op die manier ontpopt hij zich tot een meester van het orkestraal apparaat, enerzijds voorwerp van spot omwille van zijn soms groteske manier van orkestreren, anderzijds bewonderd en de weg plaveiend voor een nieuwe generatie componisten voor wie klank en timbre meer en meer van belang zullen worden.

In ‘Les nuits d’été’ zijn er geen exuberante klankorgiën te besmeuren. Het is een verfijnd gecomponeerde cyclus van zes liederen die hij aanvankelijk voor piano en stem componeerde. In 1856 orkestreerde hij het werk dat hij componeerde op gedichten uit de bundel ‘La Comédie de la mort’ van zijn tijdgenoot Théophile Gautier. Het is deze fijnzinnig georkestreerde versie die excelleert in het scheppen van sfeer en waarbij de stem nooit overstemd wordt, die nu het vaakst geprogrammeerd wordt.

In het eerste lied wordt de liefde nog vanuit een gelukkig perspectief benaderd. De vijf daaropvolgende liederen zijn ernstiger van toon: dood, gemis en rouw staan centraal. Hoe Berlioz de tekst in muzikale gestiek omzet, kan gerust magistraal genoemd worden. In 'L'île inconnue' hoor je het schip dat door de wind wordt voortgestuwd. De obsessieve terugkeer naar de beginstrofe in 'Absence' is een uitgekiend voorbeeld van de 'idee-fixe'. In 'Au cimetière' tenslotte hoort een minnaar het geklaag van zijn overleden geliefde in het droevig gezang van een duif. Een schrijnend beeld, prachtig verklankt als lamento.

Charlotte Wajnberg

'Chant d'extase' in de Predikherenkerk

Brecht Valckenaers, piano

Als er één componist het domein van de extase in zijn werk heeft verkend, dan wel de Russische pianist-componist Alexander Scriabin. Zo wordt zijn vijfde sonate als een pianoversie van het orkestrale 'Poème de l'Extase' beschouwd. Na een vlucht uit Parijs, vond hij met zijn vrouw onderkomen in Lausanne. Die vreedevolle omgeving ontketende een creatieve storm: aan de piano, al improviserende, gulpte het eindelijk werk uit zijn vingers. In het werk komt het befaamde mystieke akkoord aan bod: een opeenstapeling van kwarten, een vernieuwend harmonisch procedé dat zijn weg vond in de talen van meerdere modernistische componisten uit het begin van de twintigste eeuw.

In 1914, zeven jaar na het componeren van zijn vijfde sonate, schreef Scriabin één van zijn laatste werken voor piano *Vers la Flamme*. Scriabins affiniteiten met theosofie en de leer van Madame Blavatsky vormen de filosofische basis voor zijn late periode. Zijn muziek, onderdeel van een groter holistische denken, bereikt dan een stadium van een onwaarschijnlijke originaliteit. *Vers la Flamme* is één van de weinig werken uit de literatuur die opgebouwd zijn uit één grote destructieve climax. Hoe dichterbij de vlam je komt, hoe groter de intensiteit, hoe veelvuldiger de tremelo's in de pianoschriftuur.

Er zijn veel raakvlakken tussen Scriabin en de Franse componist Olivier Messiaen. Beiden proberen in hun werk een holistische spiritualiteit te verklanken en beiden hebben daarbij

synesthetische neigingen. Echter daar waar de extase bij Skriabin de ondergang van de wereld predikt, staat bij Messiaen de vreugdevolle extase centraal. *Chant d'extase dans un paysage triste* is de tweede uit een set van acht preludes en is het enige werk waar extase eerder verinnerlijkt is. Messiaen componeerde de preludes als student aan het Conservatoire National Supérieur de Paris en modelleerde ze naar de twee boeken van Claude Debussy, waarschijnlijk de componist die het meest invloed op hem heeft gehad. Toch bevat de compositie al stilistische elementen die hij later zal ontwikkelen tot zijn eigen unieke taal. Zo gebruikt hij hier al additieve harmonie en vormelijke juxtapositie als methodes om de muziek te laten ontwikkelen in de tijd.

Zo'n twintigtal jaar later is Messiaen zelf docent analyse aan datzelfde conservatorium. Door zijn vernieuwende blik verzamelt de muzikale intelligentsia van die tijd zich in zijn klas. Zo volgen Pierre Boulez, Iannis Xenakis, Karlheinz Stockhausen en Karel Goeyvaerts voor een korte periode les bij hem. Het is in die context dat Messiaen zijn *Quatre études de rythme* schrijft. De tweede étude *Mode de valeurs et d'intensités* kunnen we beschouwen als een directe voorbode van het Serialisme, een stijl waar Messiaen zelf zich nooit heeft in thuis gevoeld. Op het programma staat echter enkel de eerste étude *Ile de feu I*, een werk dat is geïnspireerd en opgedragen aan Papoea-Nieuw-Guinea en haar muzikale tradities. Pierre Boulez schrijft: 'Zonder ontwikkeling heeft dit werk, dat in wezen een experimenteel karakter draagt, in elk geval alle jonge componisten van de naoorlogse periode georiënteerd in de richting, die aanvankelijk buitengewoon vruchtbaar was, van een rigoureuze kwantificering van alle gegevens van de klankruimte.'

Componist-pianist Brecht Valckenaers laat zich door deze vurig extase inspireren en schrijft in opdracht van Lunalia een extatisch antwoord dat aansluit bij de werken van Skriabin en Messiaen.

Brecht Valckenaers

'Les Illuminations' in de Predikherenkerk

Laurence Servaes, sopraan

Sylvie Decramer, piano

Les Illuminations is een poëziebundel van Arthur Rimbaud. Hij is een bewonderaar van Baudelaire, wat van invloed is op de grote muzikaliteit en originaliteit van zijn werk. Om een nieuwe werkelijkheid te kunnen creëren, moet je als dichter bewust 'de zintuigen ontregelen', alleen zo kan een nieuwe taal voor een nieuw universum ontstaan. Rimbaud schreef het werk tijdens de passionele affaire die hij had met Paul Verlaine. Die culmineerde tijdens een hoogopgelopen ruzie in een schietpartij, waarbij Verlaine twee kogels afvoerde en Rimbaud raakte aan de pols.

Benjamin Britten werd geïnspireerd door het hallucinante karakter van de poëzie, die zich ergens tussen droom en werkelijkheid afspeelt. Hij kiest tien korte, latent erotische, gedichten. Ville is een hectische stadsimpressie, die tegenover het nachtelijk mystieke Phrase en het absurde Royauté staat.

Op het programma staan ook twee liederen van de in België geboren Britse-Poolse componiste Régine Wieniawski, dochter van Henryk Wieniawski. Ze heeft meerdere pseudoniemen gebruikt waarvan Poldowski de meest voorkomende is. Haar idioom is schatplichtig aan dat van Claude Debussy, Gabriel Fauré en Maurice Ravel. Zoals haar voorbeelden heeft ze een sterke affiniteit met het liedgenre en heeft ze meerdere gedichten van Paul Verlaine verklankt.

Het programma wordt vervolledigd met een lied van Louis Vierne en van Gabriel Fauré. Er is ook een creatie van twee liederen van sopraan Laurence Servaes. Espérez donc is een getoonzet gedicht dat ze schreef gebaseerd op een brief die de moeder van Rimbaud schreef aan Verlaine op 6 juli 1873. Een tweede lied is gebaseerd op de woorden van Verlaine's moeder, toen zij enkele dagen later, op 10 juli 1873 aan de Brusselse politie een verklaring over de schietpartij moest afleggen.

Laurence Servaes

Sylvie Decramer

Link: <https://detoonbank.be/lunalia-start-met-gratis-lift-off/>

Artikel de toonbank 15.03.2026 door Joep Christenhusz: "Between Sorrow and Spirit"

Between Sorrow and Spirit

een bijdrage van Joep Christenhusz voor Lunalia

Soms zegt een eenvoudig gebaar meer dan een overvloed aan woorden, verstilling meer dan een uitbundig geluid. Die gedachte vormt de rode draad in dit programma. In zijn nieuwe Veni creator spiritus realiseert Pēteris Vasks met minimale middelen een maximale spirituele intensiteit, net zoals Arvo Pärt dat doet in Fratres.

Niet toevallig worden beide componisten vaak gerekend tot de Nieuwe Spiritualiteit, een stroming die vanaf de jaren 1970 reageerde op de verregaande complexiteit van het naoorlogse modernisme. De tendens tot stilistische vereenvoudiging en hernieuwde verbondenheid met de traditie klinkt ook door in het werk van Alfred Schnittke, die in zijn eclectische polystilistische werk een eigenzinnig alternatief voor de avant-garde ontwikkelde. In zijn Drei geistliche Gesänge knoopt hij hoorbaar aan bij de Russisch-Orthodoxe traditie.

Het programma wordt vervolledigd met Pergolesi's zielsnijdend mooie Stabat Mater. Ook hier klinkt een stilistische tegenbeweging: onverholen operateske expressiviteit en een galant proto-classicisme als reactie op het geleerde contrapunt van de barok.

Negen rituele variaties

Omstreeks 1970 beleefde de Estse componist Arvo Pärt (1935) een diepe artistieke crisis. Het serialisme van zijn orkestwerk *Nekrolog* was een doodlopende weg gebleken. Zijn openlijk religieuze *Credo*, waarin hij hymnische koorklanken postmodern laat stukslaan op een apocalyptische kakofonie, was hem op een berisping van het Sovjet-regime komen te staan.

Een tijd van herijken brak aan. Componeren deed Pärt in deze periode weinig, al maakte hij een diepgaande studie van middeleeuwse en renaissancemuziek. Zijn muzikale wedergeboorte voltrok zich uiteindelijk in 1976 met *Für Alina*, een kort pianostukje dat in al zijn uitgebeende eenvoud een hele nieuwe klankwereld introduceerde. Pärt, de voormalige serialist en collagecomponist, volstaat hier met een serene melodie die steeds wordt gestut door de dichtstbijzijnde toon van een onveranderlijke drieklank. Het klinkende resultaat is de tijdloze afwisseling van consonanten en milde dissonanten die Pärts muziek onmiddellijk herkenbaar maakt.

Pärt doopte zijn nieuwe componeerwijze tot 'tintinnabuli', naar het Latijnse woord voor 'klokjes'. Het bleek een stijl en een systeem in een. Dezelfde componeertechniek ligt ten grondslag aan *Fratres* (1977). Omdat het werk voor een variabele bezetting werd geschreven, bestaan er verschillende instrumentaties van *Fratres*. Van de versie voor viool en piano, die bekend werd door violist Gidon Kremer, tot de variant voor strijkorkest en percussie die vanavond op de lessenaars verschijnt.

De basis van *Fratres* is een hymne-achtig driestemmig thema dat negen keer klinkt, steeds een terts lager. Je zou kunnen spreken van negen rituele variaties. Na iedere variatie volgt een stilte die enkel wordt doorsneden door percussieve klanken: getik van een woodblock boven het afgrondelijke gonzen van een grote trom.

Een bede om verbondenheid uit liefde

Ze zijn altijd frappant geweest: de parallellen tussen Arvo Pärt en Pēteris Vasks. Net als zijn Estse collega ontwikkelde Vasks (Letland, 1946) zich vanaf de jaren 1970 tot een van de krachtigste stemmen van de neospirituele muziek. In zekere zin leek die loopbaan voorbestemd. Vasks groeide op als zoon van een protestantse predikant. Vanuit de pastorie van zijn vader keek hij uit op de muziekschool waar hij zijn eerste vioollessen en, later, contrabaslessen kreeg. Muziek en religie waren voor hem van meet af aan verbonden.

Het bleek een lastige combinatie voor een componist die zich moest ontwikkelen onder een bewind dat religie als staatsvijandig beschouwde. Zijn eerste, ook toen al spiritueel getinte, stukken schreef hij in het geheim. Later concentreerde hij zich op instrumentale muziek. Meer dan vocaal werk was het een vrijplaats, want door het ontbreken van tekst bleven zijn instrumentale noten abstracter en dus ongreepbaarder voor de strenge communistische censuur.

De dood van zijn vader markeerde een keerpunt voor Vasks, zo bekende hij in een recent interview met Casco Phil: 'Mijn vader vroeg vaak: "Wanneer componeer je eindelijk eens een Onze Vader?" Toen hij overleed, heb ik precies dat gedaan. Eerst in het Lets, toen in het Latijn. Achteraf bleek het een kantelpunt om opnieuw expliciet spirituele thema's op te zoeken.'

Inmiddels is Vasks uitgegroeid tot met afstand de bekendste componist van Letland en hoeft hij niet meer voortdurend achterom te kijken. Sinds het midden van de jaren 1990 schiep hij een omvangrijk religieus oeuvre, dat hem in 2022 nog een Europese kerkmuziekprijs opleverde.

En nu ligt er dus een nieuw werk. Ter gelegenheid van zijn tachtigste verjaardag verleende Casco Phil Vasks de opdracht een stuk te schrijven voor koor en strijkorkest. Het werd een *Veni creator spiritus*, vernoemd naar de gregoriaanse pinksterhymne.

In het voornoemde interview met Casco Phil karakteriseert de componist zijn nieuwe partituur als een muzikaal gebed dat uit verstilling langzaam aanzwelt tot een climax. Vasks: 'Die uitbarsting, als we het zo dan maar noemen, zie ik als een gebalde bede om kracht en verbondenheid uit liefde. Als individuele mens ben je zwak, maar in elk leven brandt er iets eeuwig. Je moet je leven, dat je één keer hebt, met maximale levenslust beleven. Dan loont ons korte bestaan.'

Het is deze levenskracht, deze geestdrift die voor Vasks doorklinkt in het Latijnse woord 'spiritus'. In die zin roept zijn werk niet zozeer een katholieke godheid aan, maar klinkt er een bredere spirituele boodschap in door. Vasks: 'Mensen zijn zo gefocust op hun materialisme dat ik meer dan vroeger de drang voel om een smeekbede de wereld in te sturen. Laat je ziel niet zomaar bedwelmen, maar sta stil en kijk wat vaker naar boven. Kijk wat voor een grandioos universum wij bewonen, en vergeet niet dat er iets bestaat dat je als individu overstijgt. En wees daar dankbaar voor.'

A cappella miniatuurtjes

Hardnekkige anekdote. We schrijven Moskou 1983. Na een uitvoering van Alfred Schnittkes Faust-cantate vraagt dirigent Valery Polyansky of de componist niet iets voor zijn koor wil schrijven. Aanvankelijk weigert Schnittke, maar als de twee elkaar opnieuw treffen tijdens Sviatoslav Richters beroemde December Avonden-festival, stemt hij alsnog toe. Na een doorwaakte nacht zou hij Polyansky amper een dag later het manuscript van de *Drei geistliche Gesänge* hebben bezorgd.

Als uitgangspunt voor de a cappella miniatuurtjes koos Schnittke drie gebeden die aan het hart van het Russisch-Orthodoxe geloof raken. Het afsluitende *Otsje nasj* (Onze vader) is met ruim twee minuten het langste van de drie. Het openende *Bogoroditse devo*, de orthodoxe evenknie van het Ave Maria, heeft de vorm van een vraag-en-antwoordspel in canonvorm. In

het middendeel kiest Schnittke voor een meer tekst-expressieve aanpak: de schuldbelijdenis van de tollenaar (Lucas 18:13) klinkt hier in een indringende crescendoboog.

Tussen barok en classicisme

Omstreeks 1733 ging het de jonge Giovanni Battista Pergolesi voor de wind. Dankzij het succes van zijn komische opera *La serva padrona* ging zijn naam als een lopend vuurtje rond in de muzikale kringen van Napels. Al snel kreeg hij een verzoek van de Napolitaanse broederschap *Cavalieri della Vergine dei Dolori*: of hij een nieuw *Stabat Mater* wilde schrijven ter vervanging van het inmiddels wat ouderwets geachte werk van Alessandro Scarlatti.

Het zou Pergolesi's laatste compositie worden. In 1736, amper 26 jaar oud, bezweek hij aan tuberculose. Volgens de overlevering schreef hij het slotduet van zijn *Stabat Mater* op zijn sterfbed.

Pergolesi's tekstuele uitgangspunt was hetzelfde als dat van Scarlatti: een anoniem dertiende-eeuws gedicht waarin Maria treurt om haar gekruisigde zoon. Muzikaal slaat Pergolesi echter een fundamenteel andere weg in. Barokke complexiteit maakt plaats voor een vroeg-klassieke elegantie en helderheid. In plaats van doorwrochte polyfonie staan twee zangstemmen — sopraan en alt — centraal, concertant geplaatst tegenover een bescheiden maar expressief orkest dat een nadrukkelijk begeleidend functie heeft. De zangmelodieën zijn rijk versierd met figuraties die onmiskenbaar schatplichtig zijn aan de operabühne.

Die operateske inslag klinkt ook door in de brede waaier aan kleuren en emoties die Pergolesi in de twaalf delen ontvouwt. In het iconische openingsdeel drijft hij dissonanten als nagels in de notenbalk. Ook het *Quando corpus* spreekt ontegenzeggelijk de taal van de rouwklacht. Daartegenover staan secties als het *Quae moerabat* en *Inflammatum*, die rechtstreeks uit een opera buffa lijken weggehupst.

Precies die stilistische meerduidigheid vormde de inzet van een bescheiden controversie. Critici als de Bolognese muziektheoreticus Padre Martini vonden de lichte, galante toon niet passend bij de aangrijpende bijbelthematiek.

Het bleek een achterhoedegevecht. In heel Europa oogstte het werk enorme bijval. Het groeide uit tot een van de meest verspreide en uitgegeven composities van de achttiende eeuw — en behoort tot op de dag van vandaag tot de populairste werken uit het repertoire.

Link: <https://detoonbank.be/between-sorrow-and-spirit/>

Artikel de toonbank 29.03.2026 door Lunalia: "INNER CITIES"

INNER CITIES

een bijdrage van Lunalia

Inner Cities van de New Yorkse componist-pianist Alvin Curran wordt beschreven als een woestijnlandschap dat zich toont in al zijn schoonheid, rauwheid en meedogenloosheid. Sommige delen zijn compromisloos bruto, balancerend op de rand van controleverlies, leidend tot totale uitputting. Andere delen zijn delicaat, als een zich zacht ontvouwend klanklandschap. Het zijn studies in bevrijding en gebondenheid, een zoektocht naar die innerlijke vlam waaruit alle artistieke bezieling ontspringt en waar in het donker tastend naar betekenis wordt gezocht. Alvin Curran zette zijn gedachten over dit bijzondere creatieproces voor ons op papier in onderstaande tekst.

INNER CITIES

Athene, 2026

AC

INNER CITIES was geen compositieproject met een concept, structuur of langetermijnplan. Ik had in 1993 gewoon een persoonlijke behoefte om essentiële, elementaire en eenvoudige muziek te componeren. Ik was toen net begonnen met lesgeven aan het Mills College en stond al bekend als componist, improvisator en geluidsartiest in alle vormen van akoestische en elektronische muziek. Ik wilde niets anders dan mijn muzikale ideeën destilleren en

kanaliseren in hun zuiverste vorm, zoals Satie, Webern en Cage hebben gedaan, en zoals Hildegard von Bingen, Duke Ellington en Albert Ayler deden... Ik wilde het niet-essentiële verwijderen en alleen de essentie laten.

Ik componeer bijna alles aan de piano. Ook bij dit project zat ik aan de piano. Ik speelde een A-majeurakkoord in eerste inversie met de linkerhand en tegelijkertijd speelde ik een melodie van één noot op noot A met de rechterhand, precies één octaaf hoger dan het ondersteunende akkoord. Het was eigenlijk het meest domme, primitieve en kinderlijke gebaar waaraan ik kon denken, maar dan wel een waardoor ik geleidelijk aan begon te geloven dat ik de mooiste muziek op deze wereld aan het componeren was. Zonder enig plan begon ik een tweede stuk te componeren, en dan een derde en uiteindelijk een elfde stuk. Elk stuk heeft zijn eigen unieke karakter en duur. Sommige zijn langer dan 60 minuten en zijn vaak gericht op één enkel idee: een gebaar, een reeks akkoorden, een monofoon ontwerp, enz. Achteraf gezien zijn de composities een soort improvisatiestudie.

Tegen 1996 deed Daan Vandewalle, toen een van mijn masterstudenten aan Mills College, een aantrekkelijk voorstel, namelijk de volledige elf Inner Cities in een concert van vijf onafgebroken uren opvoeren, waarbij het publiek vrij naar binnen en naar buiten kan. Daan voerde de stukken voor het eerst op in april 2003 in de 'Lieu Unique' in Nantes (Frankrijk). Nadien volgden vele succesvolle opvoeringen over heel de wereld (vooral door Daan en andere pianisten), onder meer in Zuid-Afrika, Groenland, Canada, Australië en de VS. Sindsdien componeerde ik nummers 12, 13, 14, en 15 (2025), wat de totale duur met 2,5 uur verlengde.

Een heel bevredigende versie van nummers 1-11, opgenomen door Vandewalle in de studio's van de Hessischer Rundfunk (Frankfurt) is tussen 2002 en 2003 uitgebracht door 'Long Distance' (Harmonia Mundi). Deze opname kreeg heel wat positieve recensies.

Hoewel deze muziek uitsluitend voor solovleugel geschreven is, werd er in de uitvoering gebruikgemaakt van een speelgoedpiano (nummer 3) en een midi-elektronisch keyboard in nummer 15 met een selectie van mijn gesampelde geluiden. Ik dacht dat het gebruik van elektronische geluiden met de akoestische piano een goede manier zou zijn om dit project te beëindigen, een project dat ik in het originele programmaboekje beschrijf als:

“Inner Cities is waar je gaat voor een debriefing, om een Tarantella te dansen met Gurdjieff, om de ontmoeting te zien tussen Italo Calvino en Giordano Bruno in Campo Dei Fiori, om 78 keer een lage C te spelen en één keer een lage D-mol voor de 79e verjaardag van Giacinto Scelsi...”

Alvin Curran

Link: <https://detoonbank.be/inner-cities/>

Artikel Het Laatste Nieuws 03.04.2026 door Wannes Vansina: “Lunalia trapt af met prelude in Sint-Romboutstoren: “105 kunstenaars uit twaalf landen op komst”

Tijdens prelude ‘Maanstaren’ bracht bandoneonspeler Lysandre Donoso een intiem concert in de askelder van de Sint-Romboutstoren.

Lunalia trapt af met prelude in Sint-Romboutstoren: “105 kunstenaars uit twaalf landen op komst”

Lunalia gaat pas op 25 april van start, maar donderdagavond was er toch al een eerste hoogtepunt met een concert op de Sint-Romboutstoren.

Tijdens de prelude ‘Maanstaren’ bracht bandoneonspeler Lysandre Donoso een intiem concert met Argentijnse traditionals en muziek van Astor Piazzolla en Eduardo Rovira. Dat op een bijzondere plek: de askelder van de toren. De twee sessies waren volledig volzet.

De gratis mini-concerten vormden een voorproefje voor Lunalia, dat op 25 april officieel van start gaat. Internationale topensembles, vurige klanken en warme stemmen vormen volgens de organisator de rode draad van deze editie, die het thema ‘Gloed’ meekreeg.

Ensemble in residentie is Accademia del Piacere, een Spaans gezelschap dat geldt als de voorhoede van de historische muziekpraktijk in Europa. Tijdens Lunalia brengt het vier verschillende programma’s, waaronder het openingsconcert ‘Spain on Fire’. Op het slotconcert doen flamenco-danseres Ana Morales en flamenco-zangeres Alba Carmona mee.

In totaal verwelkomt Lunalia 105 kunstenaars uit twaalf landen voor dertien concerten en een wijkproject, de twaalf optredens tijdens het gratis openingsfeest Lunalia Lift Off niet meegeteld. Andere blikvangers zijn tijdloze muziek van Peteris Vasks, Casco Phil en het Vlaams Radiokoor en tango van Sonico. Wijkproject La Strada belooft dan weer een muzikale en culinaire reis met Mechelse buurtbewoners.

Meer info en tickets op [lunalia.be](https://www.lunalia.be).

Link: <https://www.hln.be/mechelen/lunalia-trapt-af-met-prelude-in-sint-romboutstoren-105-kunstenaars-uit-twaalf-landen-op-komst~a6d12f37/>

Artikel de toonbank 20.04.2026 door Jasper Gheysen: “Double Bill: Interwoven Glow”

Christina Wallumrød Ensemble © Mizuho Yabe

Double Bill: Interwoven Glow

een bijdrage van Jasper Gheysen voor LUNALIA

Soms is een avond geen opeenvolging van stukken, maar één doorlopende ervaring. Twee stemmen, twee werelden en toch een onderliggende verwantschap die zich pas gaandeweg prijsgeeft. In Double bill – Interwoven Glow ligt die verwantschap niet aan de oppervlakte, maar in een gedeelde manier van luisteren: aandachtig, tastend, gericht op wat zich tussen de klanken afspeelt.

Het eerste deel van de avond wordt ons voorgeschoteld door Heleen Van Haegenborgh, die met High Carbon terugkeert naar haar eerste instrument, maar het tegelijk radicaal herdenkt. Ooit opgeleid als pianist binnen het hedendaagse klassieke repertoire, heeft ze haar praktijk de voorbije jaren steeds verder opengebroken richting compositie, geluidskunst en interdisciplinair werk. Met High Carbon vallen die lijnen samen: de pianist en de componist zijn niet langer van elkaar te onderscheiden, maar vormen één onderzoekende stem. Die stem richt zich niet op melodie of virtuositeit, maar op de oorsprong van klank zelf. Het concept is opgebouwd rond diverse substanties: hout, staal, koper en kristal. De titels van de stukken lezen als inventarissen van materie, als aanwijzingen voor wat er werkelijk klinkt. Want wat Van Haegenborgh onderzoekt, is hoe klank ontstaat uit fysieke eigenschappen: spanning, wrijving, weerstand. De piano wordt daarbij geen instrument in de traditionele zin, maar een resonantielichaam, een klankmachine die van binnenuit wordt geopend en bewerkt.

Heleen Van Haegenborgh © Virginie Schreyen

Prepared piano en elektronica vormen de kern van dat onderzoek, maar belangrijker nog is de manier waarop ze in elkaar overvloeien. De grens tussen akoestisch en elektronisch wordt doelbewust onduidelijk: een resonantie kan zowel uit een snaar als uit een sample voortkomen, een puls zowel mechanisch als digitaal. Wat overblijft, is een hybride klankwereld waarin de oorsprong van het geluid minder belangrijk wordt dan zijn aanwezigheid. Toch blijft dit concert ver weg van het louter demonstratieve dat het experimentele genre soms kenmerkt. Waar klankonderzoek elders kan verzanden in effectbejag of technische virtuositeit, blijft Van Haegenborgh opmerkelijk dicht bij een emotionele kern. Haar muziek wil niet imponeren door te tonen wat er technisch allemaal mogelijk is. Het voelen van de muziek én klank staat centraler. De geluidsconstructies die ze opbouwt, nodigen uit tot een geconcentreerde vorm van luisteren en aanwezig zijn in het moment.

Die ervaring is allesbehalve statisch. Binnen het ogenschijnlijk fragiele oppervlak schuilt een grote dynamische rijkdom. Klanken kunnen tintelen en bijna verdwijnen, zoals in *Horsehair*, *Wood and High Carbon*, maar even goed verdichten tot donkere, onheilspellende texturen of

plots openbreken in explosieve erupties. In langere structuren, zoals het intense Nylons, ontstaat een bijna industriële spanning, waarin herhaling en transformatie elkaar versterken. Het zijn geen composities die zich lineair ontvouwen, maar constellaties van klank, sonische sculpturen die zich telkens anders laten ervaren. Wat daarbij opvalt, is de rol van ritme, vaak in een onconventionele vorm. Geen expliciete puls, maar een onderhuidse beweging die richting geeft aan het luisteren. Van Haegenborgh vermijdt het vrijblijvende zweven dat vaak met ambient wordt geassocieerd, zelfs in de meest verstilde passages blijft er een interne motor voelbaar. Haar muziek beweegt, zoekt en vraagt van de luisteraar dezelfde betrokkenheid.

Na de intense, naar binnen gerichte klankwereld van Heleen Van Haegenborgh opent het tweede deel van de avond zich naar een meer collectieve ruimte. Het ensemble rond Christian Wallumrød brengt muziek die vertrekt vanuit dezelfde aandacht voor detail, maar die klank niet langer onderzoekt als materie, eerder als relatie: tussen musici, tussen structuren, tussen momenten in de tijd. Wallumrød, een sleutelfiguur binnen de Noorse jazz- en improscène, ontwikkelde een uitgesproken eigen idioom op het kruispunt van compositie en improvisatie. Zijn werk bestaat vaak uit zorgvuldig opgebouwde structuren waarin ruimte blijft voor vrijheid en interactie. Korte motieven, repetitieve figuren en open harmonieën vormen het vertrekpunt voor een muziek die voortdurend in beweging is, zonder ooit nadrukkelijk richting een climax te sturen.

In dit programma hoor je die werkwijze in volle ontwikkeling. Klanklagen worden opgebouwd en weer afgebroken, patronen verschuiven subtiel en het ensemble beweegt als één organisme door verschillende spanningsvelden. Soms ontstaat er een bijna verstilde concentratie, dan weer een pulserende onderstroom waarin ritme en herhaling de muziek vooruit duwen. Elektronische elementen en akoestische instrumenten vloeien daarbij naadloos in elkaar over, zonder duidelijke scheidingslijn. Zijn ensemble functioneert niet als een verzameling solisten, maar als een hecht klanklichaam waarin elke stem evenveel gewicht draagt. Wat ontstaat, is muziek die niet toewerkt naar een dramatische ontlading, maar zich geleidelijk ontvouwt. De spanning zit in kleine verschuivingen: een accent dat net anders valt, een klank die langer blijft hangen, een stilte die richting geeft aan wat volgt.

In die zin vormt dit tweede deel geen breuk, maar een verbreding van het eerste. Waar Van Haegenborgh de klank van binnenuit open legt, plaatst Wallumrød die in een gedeelde ademruimte. Beide benaderingen vertrekken vanuit dezelfde precisie, dezelfde aandacht voor het fragiele evenwicht tussen controle en vrijheid. Binnen het festivalthema Gloed krijgt die overgang een bijzondere betekenis. Geen plots contrast, maar een verschuiving in intensiteit: van een geconcentreerde binnenwereld naar een open, collectieve spanning.

<https://detoonbank.be/double-bill-interwoven-glow/>

Artikel de toonbank 20.04.2026 door Jasper Gheysen: "D O W L N D R A K E"

KLANG COLLECTIVE portret © Denial Sefer

D O W L N D R A K E

een bijdrage van Jasper Gheysen voor Lunalia

Er liggen eeuwen tussen John Dowland en Nick Drake, maar toch raakt hun muziek elkaar op een bijzondere manier. In D O W L N D R A K E wordt geen theoretische vergelijking gemaakt, maar een tastbare realiteit: een kruisbestuiving tussen Engelse renaissance en 70's folk. Wat hen verbindt, is geen stijl, maar eenzelfde gevoeligheid. Beide schrijven muziek waarin emotie niet wordt uitgesproken, maar blijft hangen, in de ruimte tussen de noten, met een stem die nooit helemaal prijsgeeft wat ze bedoelt. Klang Collective maakt die verwantschap tastbaar door hun muziek niet naast elkaar te plaatsen, maar in elkaar te laten schuiven. Soms zo naadloos dat je niet meer hoort waar Dowland eindigt en Drake begint. Sopraan Annelies Van Gramberen en gitarist Sim Van Thienen behandelen het repertoire niet als erfgoed, maar als materiaal: iets dat kan worden opgelegd, verplaatst en opnieuw samengebracht. Wat ontstaat, is geen dialoog. De avond presenteert zich als doorlopende beweging waarin Dowland en Drake elkaar voortdurend ondergraven en bevestigen.

Die beweging begint in een traagheid die je haast kan aanraken. Flow my tears wordt niet ingezet als historisch monument, maar als een fragiele toestand. De stem staat er, helder en onopgesmukt, maar nooit dominant. Daaronder ontvouwt zich een gitaarpartij die zich aan elke herkenbaarheid onttrekt. Snaren die niet alleen worden aangeslagen, maar gestreeld,

geschuurd, opgerekt. Klank wordt hier iets fysieks, iets dat ontstaat onder de vingers en zich pas daarna als muziek laat herkennen.

Wat volgt, is geen abrupte overgang tussen verschillende nummers maar een organische verschuiving van klank. Dowland glijdt Drake binnen, Drake kleurt Dowland terug. De vraag wie wat geschreven heeft, wordt irrelevant en dat is precies waar dit project zijn kracht vindt. Een lied als Come again krijgt een dromerigheid die het moeiteloos naast Pink Moon plaatst, terwijl Clothes of Sand zich ontvouwt met de ingehouden ernst van een zestiende-eeuws madrigaal. Niet als effect, maar als consequentie van eenzelfde gevoeligheid.

Die gevoeligheid zit in de manier waarop Klang Collective tijd behandelt. Niet lineair, maar gelaagd. Niet als opeenvolging, maar als overlap. Elk stuk lijkt sporen van het vorige mee te dragen, elke klank een echo van iets dat net geweest is of nog moet komen. Daardoor ontstaat een luisterervaring die zich niet laat vastpinnen: muziek die voortdurend onder je voeten verschuift, zonder ooit haar evenwicht te verliezen.

De bezetting, twee stemmen, gitaar en elektronica, is daarbij misleidend sober. Wat je hoort, is een veelheid aan lagen. Van Thienens gitaar fungeert zelden als begeleiding in de traditionele zin, maar eerder als een veld van mogelijkheden: een ruimte waarin klanken opduiken, verdwijnen en opnieuw verschijnen in andere gedaantes. Elektronica wordt niet ingezet om toe te voegen, maar om te verdubbelen, te verschuiven, te vervreemden. Soms is het onduidelijk wat nog akoestisch is en wat niet en precies in die onzekerheid krijgt de muziek haar spanning.

Centraal blijft de stem. Ze zingt zonder theatrale intentie, maar met een extreme precisie. Geen platte effecten, maar een voortdurende controle over kleur, timing en adem beheerst de muziek. De zang is dus niet gericht op expressie, maar op aanwezigheid. Daardoor krijgt elke frase een gewicht dat niet uit volume of intensiteit komt, maar uit concentratie. Het is een manier van zingen die niets forceert, en net daardoor alles toelaat.

De muziek meandert verder in schemering. Niet als beeld, maar als toestand. Het moment waarop vormen beginnen te vervagen, waarop zekerheid plaatsmaakt voor ambiguïteit. In die zone krijgt elk detail een andere betekenis: een interval dat licht kantelt, een klank die net te lang blijft hangen, een stilte die niet leeg is maar geladen. Het is muziek die niet vooruit wil, maar zich verdicht.

Ook de dramaturgie van het programma volgt die logica. Bekende nummers zoals In darkness let me dwell en River Man vormen herkenningspunten, maar worden telkens anders ingebed. Ze klinken niet als losse stukken, maar als onderdelen van één doorlopende muzikale stroom. Tussen die momenten ontstaat een continuüm waarin het onderscheid tussen lied en klanklandschap vervaagt. De muziek lijkt zich minder te ontwikkelen dan te circuleren: steeds opnieuw dezelfde materialen, maar telkens anders belicht.

(Binnen het festivalthema Gloed krijgt dat een bijzondere scherpte. Geen warm, omhullend licht, maar een gloed die ontstaat door wrijving. Tussen stemmen, tussen tijden, tussen wat herkenbaar is en wat zich daaraan onttrekt. Het is muziek die zich langzaam blootgeeft, laag na laag, zonder ooit volledig prijs te geven wat eronder ligt.)

Misschien is dat uiteindelijk wat Dowland en Drake verbindt: niet melancholie als stijlmiddel, maar als manier van bestaan. Een weigering om gevoelens te fixeren, om betekenis vast te zetten. In deze lezing wordt die houding niet gereconstrueerd, maar opnieuw geactiveerd. Wat overblijft, is muziek die zich niet laat afsluiten of aflijnen. Ze stopt, maar verdwijnt niet. Ze blijft hangen, ergens tussen horen en herinneren, als een restlicht dat nog even zichtbaar is, lang nadat de bron al verdwenen is.

Link: <https://detoonbank.be/d-o-w-l-n-d-r-a-k-e/>

Artikel Gazet van Antwerpen 20.04.2026 door Stijn Van De Sande: Voorjaarsfestival Lunalia gaat van start met gratis concerten in Mechelse binnenstad”

Het voorjaarsfestival Lunalia gaat op zaterdag 25 april van start met de Lunalia Lift Off. © Daniel Perez

Voorjaarsfestival Lunalia gaat van start met gratis concerten in Mechelse binnenstad

Het Festival van Vlaanderen Mechelen, kunstencentrum nona en Cultuurcentrum Mechelen organiseren vanaf dit weekend de negende editie van Lunalia. Het voorjaarsfestival pakt uit met een warm en avontuurlijk programma binnen het thema ‘gloed’. Het festival wordt op zaterdag 25 april geopend met de Lunalia Lift Off.

Link: <https://www.gva.be/regio/antwerpen/rivierenland/mechelen/voorjaarsfestival-lunalia-gaat-van-start-met-gratis-concerten-in-mechelse-binnenstad/146708233.html>

Artikel Nieuwsblad 20.04.2026 door Stijn Van De Sande: Voorjaarsfestival Lunalia gaat van start met gratis concerten in Mechelse binnenstad”

Het voorjaarsfestival Lunalia gaat op zaterdag 25 april van start met de Lunalia Lift Off. © Daniel Perez

Voorjaarsfestival Lunalia gaat van start met gratis concerten in Mechelse binnenstad

Het Festival van Vlaanderen Mechelen, kunstencentrum nona en Cultuurcentrum Mechelen organiseren vanaf dit weekend de negende editie van Lunalia. Het voorjaarsfestival pakt uit met een warm en avontuurlijk programma binnen het thema ‘gloed’. Het festival wordt op zaterdag 25 april geopend met de Lunalia Lift Off.

Link:<https://www.nieuwsblad.be/regio/antwerpen/rivierenland/mechelen/voorjaarsfestival-lunalia-gaat-van-start-met-gratis-concerten-in-mechelse-binnenstad/146708944.html>

Artikel Radioflex 20.04.2026: “Lunalia zet Mechelen in vuur en vlam met festivalthema gloed”

LUNALIA ZET MECHELEN IN VUUR EN VLAM MET FESTIVALTHEMA GLOED

Van 25 april tot en met 10 mei palmt LUNALIA opnieuw de Mechelse binnenstad in. Het voorjaarsfestival van het Festival van Vlaanderen Mechelen is dit jaar aan zijn negende editie toe en presenteert samen met kunstencentrum nona en Cultuurcentrum Mechelen een warm en avontuurlijk programma onder het motto Gloed. Met concerten, wijkprojecten en internationale topensembles zet LUNALIA de stad opnieuw in vuur en vlam.

Het festival laat zich inspireren door de vurige vitaliteit van passie, liefde en verbondenheid. Nobelprijswinnaar Octavio Paz schreef ooit dat “de rode erotische vlam een andere vlam draagt: die van de liefde”. Die gedachte vormt de rode draad doorheen het programma. Vlammen worden daarbij opgevat als oerkracht en kosmische trilling, maar ook als warme, verbindende energie tussen mensen.

Centraal dit jaar staat Accademia del Piacere als ensemble in residentie. Het Spaanse topensemble brengt een levenskrachtige muzikale furie naar Mechelen en vormt het kloppende hart van de festivaleditie. Daarnaast klinkt Latijns-Amerikaanse passie bij Musica Temprana, terwijl Sonico de bloedstollende sensualiteit van Buenos Aires laat horen.

Passie krijgt bij LUNALIA ook haar tegengewicht in compassie. De Lets-Baltische componist Pēteris Vasks schreef een nieuw werk dat uitgevoerd wordt door Casco Phil en het Vlaams Radiokoor. Dat muziek mensen samenbrengt, bewijst ook Bel Ayre, dat met het wijkproject La Strada de stad letterlijk verbindt. Een opvallend hedendaags luik is er voor Brecht Valckenaers, die een nieuw werk componeert als antwoord op het iconische Vers la Flamme van Skrjabin. Daarnaast laat LUNALIA het

publiek genieten van de gloeiende passies van onder meer Tutu Puoane, Maya Fridman, Charlotte Wajnberg en Laurence Servaes, op verschillende plekken in de stad van de Maneblussers.

De aftrap van het festival gebeurt met LUNALIA LIFT OFF, het jaarlijkse gratis openingsfeest op zaterdag 25 april. Tussen 14 en 17 uur zijn er verspreid over de Mechelse binnenstad twaalf gratis voorstellingen. In de Sint-Romboutskathedraal begeleidt het Mechels Kamerorkest sopraan Charlotte Wajnberg. In Cultuurcentrum Mechelen geven Accademia del Piacere en Roots of Juniper een voorproefje van het festivalprogramma. In de Predikherenkerk brengt Brecht Valckenaers zijn nieuwe compositie en vertelt sopraan Laurence Servaes over de passionele verhouding tussen dichters Paul Verlaine en Arthur Rimbaud. In kunstencentrum nona laait het vuur op met Maya Fridman en flamencodanseres Conchita Boon.

Het volledige programma is te ontdekken via [lunalia.be](https://www.lunalia.be).

Link: https://www.radioreflex.be/2026/04/20/lunalia-zet-mechelen-in-vuur-en-vlam-met-festivalthema-gloed/#google_vignette

Artikel De Standaard 21.04.2026 door Jasper Croonen: “Spiritueel met een politieke lading: de muziek van Peteris Vasks roept de wereld op om weer bij zinnen te komen”

Spiritueel met een politieke lading: de muziek van Peteris Vasks roept de wereld op om weer bij zinnen te komen

© Jānis Porietis

Ondanks zijn 80 lentes, blijft de Letse componist Peteris Vasks nieuw werk uitbrengen. Zoals steeds is het een uiting van zijn diepe geloof, maar zijn muziek houdt de wereld ook een spiegel voor.

Link: <https://www.standaard.be/media-en-cultuur/spiritueel-met-een-politieke-lading-de-muziek-van-peteris-vasks-roept-de-wereld-op-om-weer-bij-zinnen-te-komen/146886240.html>

Artikel Nieuwsblad 24.04.2026 door Ilse Dewever: “Zing mee met Rosalía, loop de Antwerp 10 Miles of sup door de Kempen: onze niet te missen toptips voor deze week”

Zing mee met Rosalía, loop de Antwerp 10 Miles of sup door de Kempen: onze niet te missen toptips voor deze week

Ontdek de allerbeste evenementen, tentoonstellingen en activiteiten in je buurt. Gratis en betalend, virtueel en live, alleen of met kinderen.

10/ Mix van klassiek en jazz op Lunalia in Mechelen

Charlotte Wajnberg. © Walter Saenen

Onder het motto Gloed palmt Lunalia, het voorjaarsfestival van het Festival van Vlaanderen Mechelen, de Dijlestad in van 25 april tot en met 10 mei met creatief klassiek. Tijdens de openingsdag kan je in de hele Mechelse binnenstad genieten van gratis concerten. Zo begeleidt het Mechels Kamerorkest sopraan Charlotte Wajnberg in de Sint-Romboutskathedraal. Bij enkele concerten in Nova wordt tijdens het festival klassiek verweven met jazz. In het slotconcert beweegt het ensemble van Christian Wallumrod zich op het grensvlak van jazz, kamermuziek, minimalisme en hedendaagse klassieke muziek.

www.lunalia.be

Link:<https://www.nieuwsblad.be/regio/antwerpen/regio-antwerpen/antwerpen/zing-mee-met-rosalia-loop-de-antwerp-10-miles-of-sup-door-de-kempen-onze-niet-te-missen-toptips-voor-deze-week/145726427.html>

Artikel Het Laatste Nieuws 24.04.2026 door Gwynedd Callaerts: “Wat te doen in regio Mechelen dit weekend? Geniet van concerten tijdens Lunalia Lift Off of bezoek het aspergedorp in Puurs-Sint-Amands”

Links: in Mechelen speelt ensemble in residentie Accademia del Piacere tijdens Lunalia Lift Off 2026. Rechts: een archiefbeeld van het Aspergefestival in Puurs-Sint-Amands. © Lunalia Lift Off / David Legreve

Wat te doen in regio Mechelen dit weekend? Geniet van concerten tijdens Lunalia Lift Off of bezoek het aspergedorp in Puurs-Sint- Amands

Gwynedd Callaerts

Regiojournalist bij HLN

24 april 2026, 05:35Laatste update: 24 april 2026, 14:57

Link: <https://www.hln.be/mechelen/wat-te-doen-in-regio-mechelen-dit-weekend-geniet-van-concerten-tijdens-lunalia-lift-off-of-bezoek-het-aspergedorp-in-puurs-sint-amands~adfb44c0/>

Artikel Gazet van Antwerpen 25.04.2026 door Stijn Van De Sande: “Lunalia Lift Off geeft met reeks gratis concerten aftrap voor voorjaarsfestival”

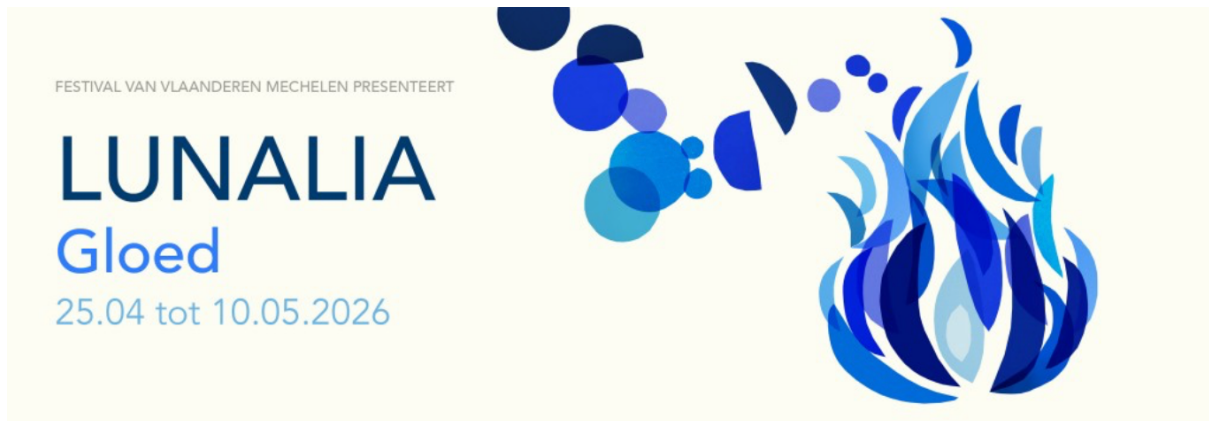
Onder meer in de Sint-Romboutskathedraal vinden vandaag, zaterdag, gratis concerten plaats tijdens de Lunalia Lift Off. © Stijn Van de Sande

Lunalia Lift Off geeft met reeks gratis concerten aftrap voor voorjaarsfestival

Stijn Van De Sande
25 april 2026 om 14:55

Link: <https://www.gva.be/regio/antwerpen/rivierenland/mechelen/lunalia-lift-off-geeft-met-reeks-gratis-concerten-aftrap-voor-voorjaarsfestival/148603665.html>

Artikel klassiek centraal 29.04.2026 door Arlette Hellemans: “Lunalia zet Mechelen in vuur en vlam”

29 april, 2026

Arlette Hellemans

Lunalia zet Mechelen in vuur en vlam

Zaterdagmiddag 26 april gonsde Mechelen van hartverwarmende muziek. Lunalia noemde het een ‘Lift Off’ maar voor de doorsnee-melomaan was het een welgevuld gratis Openingsfeest.

De rode draad was GLOED. Klara-spots maakten ons warm voor “Gloedvolle passie”. In de brochure stond kort en bondig ‘GLOED’, met daarbij een citaat van Octavio Paz: “De rode erotische vlam draagt en verheft een andere vlam, blauw en trillend: die van de liefde”. Gloed, erotiek, liefde, ze zijn inherent verbonden aan ‘Les Nuits d’été’, ‘Les Illuminations’ en ‘Vers la flamme’.

Berlioz schreef ‘Les Nuits d’été’ oorspronkelijk voor stem en piano. Hij putte zijn zes liederen over verliefdheid, verwondering en verlies uit de bundel ‘La Comédie de la Mort’ van zijn tijdgenoot Théophile Gautier. Het zijn thema’s die niet verenigbaar zijn met het bombastische dat we soms horen van Berlioz. Voor deze thema’s verving hij het bombastische door fijnzinnige lyriek, melancholie en verinnerlijking. Ideaal voor het stemtimbre van Charlotte Wajnberg, acht jaar en enkele Wajnbergjes later nog steeds een waardige finaliste van de Elisabethwedstrijd Zang 2018. En vereerd om de eerste keer in Sint-Rombouts te komen en te zingen.

Een totaal andere persoonlijkheid is sopraan Laurence Servaes, één en al uitbundigheid en expressie. Ze is hier misschien minder bekend dan in Los Angeles, waar ze hoge toppen scheert naast haar echtgenoot, de vermaarde Grammy-winnaar Eric Whitacre. Ze studeerde in Brussel (bij Dina Grossberger) en in Londen, startte haar carrière in Berlijn en zwermde dan wereldwijd uit. Samen met Lunalia-directeur Mathias Coppens zette ze eigen gedichten op muziek. Dat resulteerde in het album ‘Insta Songs’. Ook zaterdag konden we niet alleen genieten van haar kristalheldere stem die tegelijk zingt en verhaalt, maar ook van twee gedichten waarmee ze de prozagedichten van Arthur Rimbaud over zijn destructieve passieve relatie met Verlaine aanvulde. In het pakkende ‘Je suis ta mère’ ziet ze de tragedie tussen beiden met de ogen van een moeder. De heerlijke pianobegeleiding, met zelfs dissonante

flarden van het 'Wiegelied' van Brahms, hadden we te danken aan pianiste Sylvie Decrane, leerlinge van Daniel Blumenthal.

Nog eentje van bij ons maakte het feestje compleet: Brecht Valckenaers. Voor zijn Master, geleid door Nikolaas Kende, sloeg hij gensters met de Sonate van Liszt. Ondertussen ontwikkelde hij als pianist en componist de kunst om zijn liefde voor het klassieke en het eigentijdse repertoire te combineren met eigen werk en improvisatie.

Een programma om bij voorbaat 'oei!' te zeggen poolde hij om tot een volmondige 'ah'-belevens. Messiaen, Scriabin en een eigen compositie, het ging er allemaal in als zoete koek. Het vreemde, verrassende verhaal waarin hij het publiek meevoerde leidde naar zijn eigen 'Overview', een verwijzing naar het zicht dat zich openbaart aan de astronaut-reizigers naar, jawel, de maan. En dat Brecht als vijfjarige begon te drummen ligt helemaal in de lijn van de manier waarop hij soms de piano te lijf ging. Strelen, hameren, 'prepareren', hij deed het allemaal.

De aftrap was een succes. De concerten die volgen zijn veelbelovend. De spilfiguur is artiest-in-residentie Fahmi Alqhai, virtuoos gambaspeler en sinds 2002 leider van de Academia del Piacere, waarmee hij de Barokmuziek vernieuwend interpreteert en in dialoog brengt met andere stijlen, zoals de flamenco.

Zo zitten we wel heel ver van het DNA van het Festival van Vlaanderen, dat Jan Briers Sr. in 1958 in Tongeren opstartte en dat in 2018 als Lunalia een brede waaier van alle stijlperiodes, alle landen en alle tradities aanbiedt. Ik ervaar deze opening als een aperitief dat zo rijk was, dat het de hoofdschotel als het ware overbodig maakte.

Details:

Titel: Lunalia zet Mechelen in vuur en vlam

Wanneer: 26 april 2026

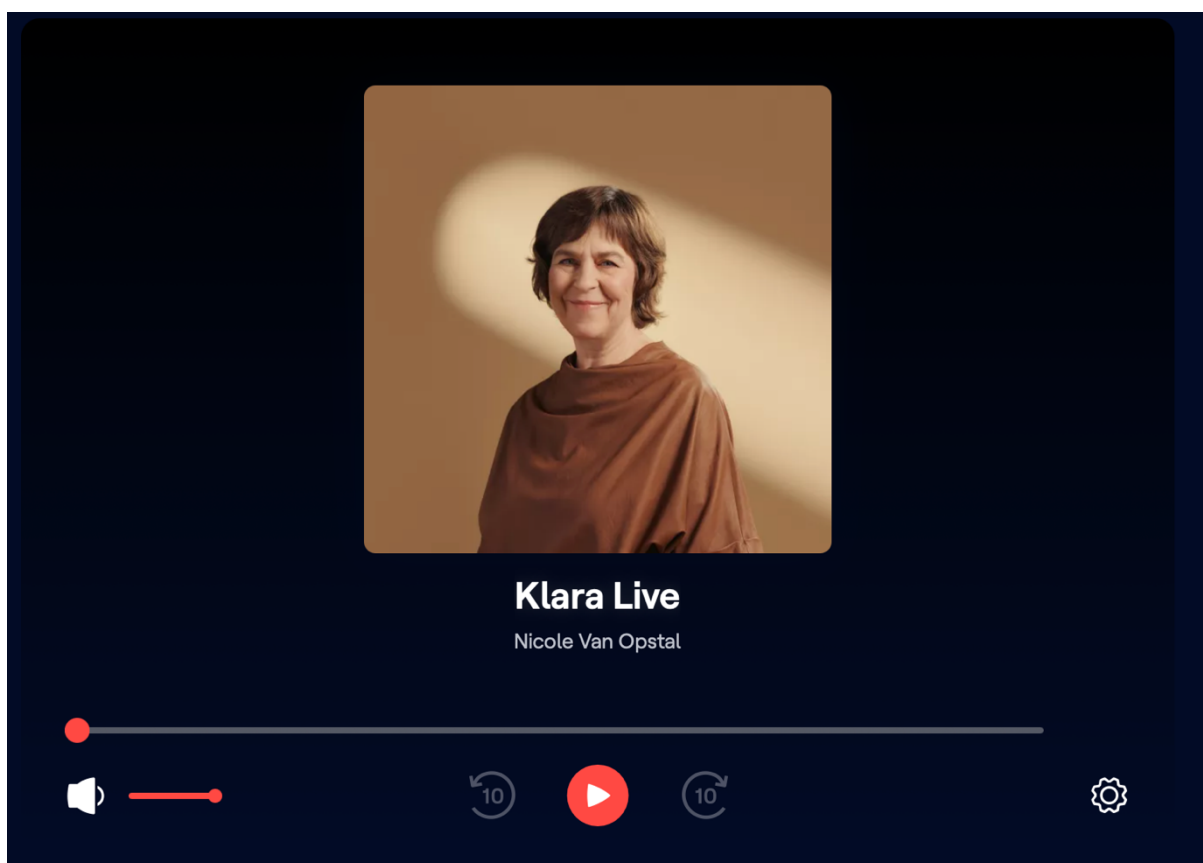
Website: <https://lunalia.be>

Facebook <https://www.facebook.com/lunaliamechelen...>

Youtube: <https://www.youtube.com/channel/UCj0VkkU...>

Link: <https://klassiek-centraal.be/lunalia-zet-mechelen-in-vuur-en-vlam/>

Artikel vrt max 30.04.2026 door Nicole Van Opstal: "Klara Live @ Lunalia"

Klara Live @ Lunalia

Radio - Donderdag 30 april - 120 min

Klara Live rechtstreeks vanop Lunalia met Nicole Van Opstal - In de Mechelse Sint-Romboutskathedraal brengen Casco Phil en het Vlaams Radiokoor een programma dat muziek en spiritualiteit met elkaar verbindt: de ingetogen spiritualiteit van Arvo Pärt opent de avond, daarna volgen een a capellawerk van Alfred Schnittke en een creatie van Peteris Vasks. Het ontroerende Stabat Mater van Pergolesi sluit de concertavond af.

Link: <https://www.vrt.be/vrtmax/luister/radio/k/klara-live~31-27/klara-live-lunalia~31-30689-0/>

Lunalia in Argentijnse gloed

6 mei, 2026

Viviane Redant

‘Sonico’ met werk van Eduardo Rovira

De voorjaarseditie van het Festival van Vlaanderen Mechelen was zaterdag zowat halfweg. We pikten dit passie- en sfeervol concert van het internationaal samengestelde gezelschap ‘Sonico’, met roots in België, mee. Tangomuziek is over de hele wereld gekend. De Argentijnse stijl kenmerkt zich onder meer door zijn melodieusheid en heeft een rijke en dynamische ontwikkeling doorgemaakt. Eduardo Rovira en Astor Piazzolla behoorden tot de generatie die de traditionale tango een upgrade gaven. Ze ontwikkelden onafhankelijk van elkaar een moderne, complexere vorm met elementen van jazz en klassieke muziek, die bekend staat als de tango nuevo. Toch verschilt hun positie en aanpak. Was Piazzolla een man van de wereld en commercieel ingesteld, Rovira leidde een meer teruggetrokken leven en ging een stap verder in de exploratie. Zijn composities bevatten complexere structuren en uitgesproken moderne harmonieën. Daardoor werd zijn muziek minder populair bij het grote publiek, maar juist zeer gewaardeerd door musici en kenners. Hij was een fantastische bandoneonspeler, instrument dat het typische melancholische geluid van de tango bepaalt. Het krijgt dan ook een prominente plaats in zijn composities. Tijd voor een revival.

Geraakt zijn door meesterschap

In zijn inleiding en toelichting vertelt Ariel Eberstein wat meer over zichzelf en het ontstaan van Sonico. Hij speelde in tal van grote en kleine muziekgezelschappen, maar bleef wat op zijn honger zitten, ambieerde iets van zichzelf. Helemaal weg van de avant-garde tangomuziek van Eduardo Rovira stelt hij zich tot taak om het werk van deze ietwat vergeten bandoneonspeler en componist, die in de schaduw van die andere grootmeester Astor Piazzolla leefde, terug van onder het stof te halen.

In 2015 richtte deze Argentijnse contrabassist, alumnus van het Koninklijk Conservatorium van Brussel, het project 'Sonico' op. Dit nadat hij een componist had ontdekt die van de aardbodem verdwenen leek. Het is zowat het levenswerk van dit Brusselse gezelschap dat met onderzoek, opnames en internationale tournees Rovira's nalatenschap opnieuw tot leven brengt en hem de erkenning geeft die deze enigmatische en innovatieve muzikant/componist verdient.

Sindsdien is het collectief de enige groep wereldwijd, die zich uitsluitend toelegt op het reanimeren en uitvoeren van Rovira's oeuvre. Rond zich verzamelde hij enkele klasbakken: spilfiguur bandoneonspeler Lysandre Donoso, alleen een virtuoos is in staat zo'n waterval van klanken en veranderingen in het vaak duizelingwekkend tempo te produceren. Verder Alejandro Schwarz gitaar, Christian Impaziente hobo en zangeres Claudia Pannone.

'Argentijnse gloed' werd een hommage aan een unieke muzikale persoonlijkheid, die de traditionele tango nieuw leven inblies. Het programma dat Sonico brengt zijn niet de

makkelijkste composities. Het creëren en boetseren van klank zit evenwel in hun genen. Tangomuziek is niet alleen om op te dansen, maar door de krachtige klankprojectie, waarbij subtiele nuances en kleurschakeringen bijdragen aan het raffinement van de vertolking, ook om intens en in stilte naar te luisteren. Rovira's stijl combineert kracht met subtiliteit, wat zijn muziek zowel dynamisch als verfijnd maakt. Met zangeres Claudia Pannone ervaar je ook de emotionele diepgang. Ze zingt over het meest traditionele aller thema's: de liefde voor een partner en een land. De tweestrijd tussen overgave en autonomie. De poëzie ervan ligt in de weloverwogen precisie. Je luistert naar het ritme van de klanken, haar intonatie én naar het ritme van de betekenis en hoe deze twee met elkaar verstrengeld geraken. Je wordt geraakt door de onpeilbare schoonheid van elke compositie, een ongrijpbaar fenomeen. Bondig samengat: een meeslepende ervaring.

Details:

Titel: Lunalia in Argentijnse gloed

Wie: Sonico

Waar: Stadsschouwburg, Mechelen

Wanneer: 3 mei 2026

Link: <https://klassiek-centraal.be/lunalia-in-argentijnse-gloed/>

Artikel Gazet van Antwerpen 11.05.2026 door Stijn Van De Sande: “Festival van Vlaanderen blikt tevreden terug op negende editie Lunalia: “We telden ruim 4.400 bezoekers””

De verschillende concerten van Lunalia lokten ruim 4.400 bezoekers naar Mechelen © Daniel Perez

Festival van Vlaanderen blikt tevreden terug op negende editie Lunalia: “We telden ruim 4.400 bezoekers”

Stijn Van De Sande
11 mei 2026 om 15:27

Link: <https://www.gva.be/regio/antwerpen/rivierenland/mechelen/festival-van-vlaanderen-blikt-tevreden-terug-op-negende-editie-lunalia-we-telden-ruim-4.400-bezoekers/151378983.html>

Artikel Nieuwsblad 11.05.2026 door Stijn Van de Sande: “Festival van Vlaanderen blikt tevreden terug op negende editie Lunalia: “We telden ruim 4.400 bezoekers””

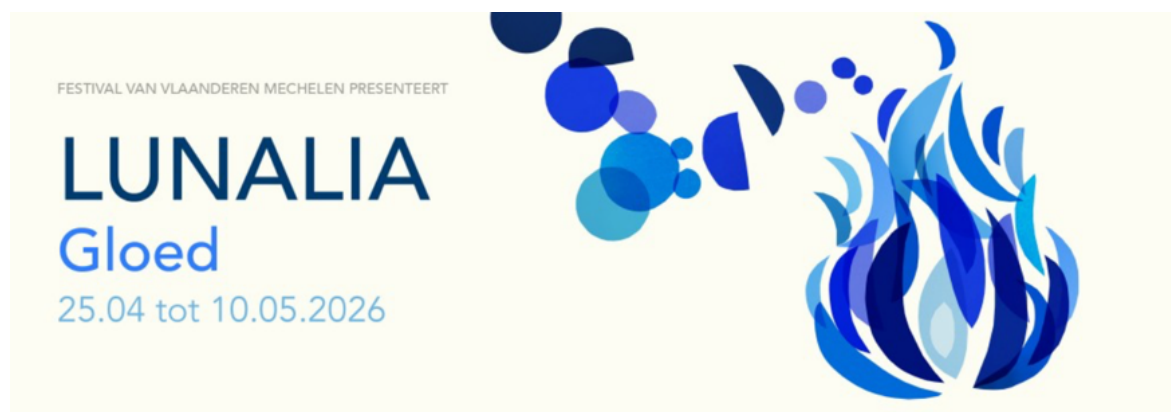
De verschillende concerten van Lunalia lokten ruim 4.400 bezoekers naar Mechelen © Daniel Perez

Festival van Vlaanderen blikt tevreden terug op negende editie Lunalia: “We telden ruim 4.400 bezoekers”

Stijn Van De Sande
11 mei 2026 om 15:29

Link: <https://www.nieuwsblad.be/regio/antwerpen/rivierenland/mechelen/festival-van-vlaanderen-blikt-tevreden-terug-op-negende-editie-lunalia-we-telden-ruim-4.400-bezoekers/151379375.html>

Artikel klassiek centraal 13.05.2026 door Arlette Hellemans: “Als de Maan is ondergegaan”

13 mei 2026

Arlette Hellemans

Foto's: (c) Iris Teunissen

Als de Maan is ondergegaan

Lunalia is meer dan de opvolging van het Festival van Vlaanderen. Het is meer dan een puike organisatie door een dynamische ploeg. Meer dan een blij weerzien met gelijkgestemden in de mooiste Mechelse locaties.

Het heet 'Lunalia' – hello Sister Moon! Maar het was weggaan uit een laat namiddagzonnetje om terug te keren bij volle maan of onder de gutsende regen. En Lunalia was ook een immersie in de oude Andes-cultuur, in het raffinement van de Argentijnse Tango, in de vernieuwende a capella-wereld van de acht zangeressen van Lyra en in de kruisbestuiving tussen het beste dat La Strada, de straat met al haar bewoners van hier en elders, te bieden heeft. Met daar boven op een hartverwarmende verbroedering rond een inspirerende maaltijd, ter plaatse bereid door de culinaire artiesten Hadas Cnaani & Sadaf Malyar.

Wat van die bonte wereld telkens weer de kop opsteekt is de aanstekelijke rijkdom van de folklore zoals die rond 1780 opgetekend werd door de Bask Balthazar Martinez Compañón, bisschop van Trujillo, in zijn Codex Trujillo de Peru, een monumentaal werk dat bewaard wordt in het Koninklijk Paleis van Madrid. Een bonte bron van informatie die Google naar de kroon kan steken. De acht dames en heren van het Nederlands-Latinas Ensemble Musica Temprana zijn al 25 jaar vergroeid met de Latijns-Amerikaanse muziek uit de Barok en de Renaissance. En dat was te horen in elke noot, elk woord van het programma 'De Andes in vuur en vlam'. En, wat 'woord' betreft, wie thuis is in de Spaanse taal bofte. De minder taalvaardigen mogen festivaldirecteur Mathias Coppens dankbaar zijn om de nuttige programmaboekjes soms met welkome vertaling.

Typisch was dat de muziek die de Trailer Festival 2026 begeleidde de tango-muziek was van Eduardo Rovira, zoals Sonico die promoot. Want Tango is niet enkel Piazzolla. Tango is niet alleen maar om op te dansen maar ook om te voelen. En voelen, dat deed een volle Stadsschouwburg van bij de eerste klanken van de bandoneon van Lysandre Donoso, in interactie met de gitaar van Alejandro Schwarz en de contrabas van leider Ariel Eberstein (met pet, zoals het hoort). Voeg bij dit trio de virtuoze hobo van Christian Impaziente en je hebt de ideale achtergrond voor zangeres Claudia Pannone, een Argentijnse, van vele markten thuis. En de stralende, geraffineerde elegantie in persoon. Zingen is voor haar vertellen, charmeren, emotioneren, zoals met het verhaal van 'Madame Yvonne'.

De beperktheid van De Lijn en andere engagements hielden me ver van DowIndrake, Innercities, Heleen Van Haegenborgh & Christian Wallumröd Ensemble, Tutu Puoane en Casco Phil, dat enthousiaste herinneringen naliet. Ik nam afscheid van Lunalia met de zes zangeressen van Lyyra. Conform aan hun programma 'In the Beginning', begonnen ze met één sopraan, dan twee, drie... En vóór je het besepte maakte een samenhangend koortje met engelenstemmen de cross-over van Hildegard von Bingen, via Couperin, Bach, Byrd en Barber naar Paul Simon, Lennon-McCartney, Stevie Wonder, Amy Beach, Amerikaanse folklore en gospel, die alt Cecille Elliott op het lijf geschreven leek. Hun samenwerking met het label en de missie van The VOCES8 is evident. Hun eerste optreden in België kreeg een staande ovatie van een volle Sint-Pieter en Paulkerk.

Details:

Titel: Als de Maan is ondergegaan

Waar: Verschillende plaatsen in Mechelen

Wanneer: 25 april 2026

Website: <https://lunalia.be/>

Foto credentials: Iris Teunissen

Link: [https://klassiek-centraal.be/als-de-maan-is-ondergegaan/?utm_source=ig&utm_medium=social&utm_content=link in bio&fbclid=PAb21jcARyKINleHRuA2FlbQlxMQBzcnRjBmFwcF9pZA81NjcwNjczNDMzNTIOMjcAAafMrUhRX0ZJNgn1N9GERxU2H1-DT5ttfjvPQxz4zIGlxGWRHyCpQsU8gviPcw_aem_UmlsrxdMSaOAbWvsSRbO1w](https://klassiek-centraal.be/als-de-maan-is-ondergegaan/?utm_source=ig&utm_medium=social&utm_content=link%20in%20bio&fbclid=PAb21jcARyKINleHRuA2FlbQlxMQBzcnRjBmFwcF9pZA81NjcwNjczNDMzNTIOMjcAAafMrUhRX0ZJNgn1N9GERxU2H1-DT5ttfjvPQxz4zIGlxGWRHyCpQsU8gviPcw_aem_UmlsrxdMSaOAbWvsSRbO1w)